A°. 1832. N°. 19.

SURINAAMSCHE COURANT.

DINGSDAG, DEN 6 MAART.

Militair Bureau,

Den 3 *Maart* 1832.

Door Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal *a. i.* der Nederlandsche West Indische Bezittingen, zijn bij de Schutterij van *Paramaribo* de navolgende benoeming gedaan, als:

Bij Gouvernements-Order dd. 17 Februarij ll., No. 58/11, tot Kapitein Adjudant, de Eerste Luitenant Adjudant A. VAN GELDER HZ.

Bij Gouvernements-Order dd. 2 Maart jl., No. 67/13, tot Kapitein bij de Eerste Afdeeling, de Eerste Luitenant bij dezelfde Afdeeling P. P. SPILLENAAR, met bepaling dat deze benoeming gerekend zal worden te hebben plaats gehad, op den *zestienden* Februarij dezes jaars.

En is voorts op deszelfs verzoek *eervol* ontslag verleend uit de dienstdoende Schutterij voormeld, aan den Eerste Luitenant bij de 2e. Afdeeling A. J. COMVALIUS Az.

De Chef van den Staf,
R. H. ESSER.

BURGERLIJKE STAND.

Gedurende de maand *Februarij* 1832, zijn geboren:

Van het Mannelijk geslacht 7 personen.
» » Vrouwelijk » 10 »

17.

OVERLEDEN.

Van het Mannelijk geslacht 11 personen.
» » Vrouwelijk » 6 »

17.

Gehuwd: 5 paar.

TE PARAMARIBO OVERLEDEN GEDURENDE DE MAAND FEBRUARIJ 1832.

Den 4den, *Jacques Antheunis*, zoon van *Adjuba* van *Flora* van *Mennecke*, oud 7 jaren, 1 maand en 5 dagen.

Idem, *Fredrik Hendrik Banke*, zoon van *Geertruida Maria Costerus*, oud 3 jaren, 9 maanden en 6 dagen.

Idem, *Elisabeth Meijers*, oud 39 jaren.

Den 5den, *Johanna Henrietta Suhlen*, oud 32 jaren.

Den 9den, *Abraham Garcia Jr.*, oud circa 54 jaren.

Den 10den, *Jacob Haim Robles de Medina*, oud 63 jaren.

Den 14den, *Christiaan Reijgers*, oud 43 jaren, (Milit. Hospit.)

Den 15den, *Isak Julian van Beudeker*, oud 51 jaren.

Den 16den, *Arnold van Benedictus*, oud 25 jaren.

Den 17den, *John Evans*, oud 46 jaren.

Den 20sten, *Mathijs Adriaan Augustzoon*, oud circa 38 jaren.

Idem, *Martina Rebecca Mendes*, dochter van *Amatje* van *J. H. Robles*, oud circa 12 jaren.

Den 21sten, *Cato* van *Blanke Moses Sanches*, oud circa 20 jaren.

Den 23sten, *Daphina Cornelia Sabina Geerke*, dochter van *Elisabeth van Geerke*, oud 5 maanden.

Den 26sten, *Arthur Farewell*, oud 25 jaren en 6 maanden.

Den 28sten, *Johannes Lodewijk Ahlers*, zoon van *Catharina* van *M. M. Schweikart*, oud 16 jaren en 4 maanden.

Den 29sten, *Margaretha Elisabeth Geertruida van Gisius*, oud 67 jaren.

MENGELWERK.

IETS OVER DE KONINKLIJKE BOODSCHAP.

Aan de Tweede Kamer der STATEN-GENERAAL *aangeboden, in de Zitting van Maandag den 21 November* 1831.

Het eerste gedeelte der Koninklijke Boodschap luidt aldus: « De openingen, welke onlangs aan uwe vergadering van onzentwege gegeven zijn, zullen UEd. Mogenden hebben doen deelen in de overtuiging dat de stand der onderhandelingen, tot regeling der voorwaarden van scheiding tusschen Holland en België, nog geen genoegzaam uitzigt geeft op het zeer spoedig daarstellen eener schikking, bestaanbaar met *de belangen, de eer en de onafhankelijkheid van Nederland*.

Onze geëerbiedigde Koning stelt derhalve op den voorgrond, dat de ons aangeboden scheidings-voorwaarden niet bestaanbaar zijn met onze belangen, en dit is dan ook, metterdaad, geen gering punt van bezwaar tegen de aanneming. Dit gevoelen zelf achten wij met de waarheid overeenkomstig te zijn, wanneer wij in ernstige overweging nemen dat ons Vaderland, ofschoon dan ook niet in staat zijnde om in alle deszelfs behoeften te voorzien, echter uit hoofde van deszelfs geografische ligging, als door de natuur zelve bestemd schijnt, om voor een groot gedeelte tot marktplaats voor den Europeschen Handel te verstrekken. Zóó althans is het sedert eeuwen geweest; zóó zal het wel ook blijven indien slechts onze aanzienlijke kapitalen bij voortduring in den Handel geplaatst blijven, en zoo lang wij zullen weten meest mogelijk partij te trekken van de voorregten onzer aardrijkskundige ligging.

Ten einde, echter, ons te kunnen handhaven in het bezit van deze door de natuur ons geschonken voorregten, moet al datgene wat slechts eenigermate tot den Handel betrekking heeft, met verdubbelde behoedzaamheid worden behandeld. Een misstap, welken wij in het innerlijke onzer eigene huishouding begaan, kan voor eenen tijd schadelijk zijn, doch wij kunnen, bij betere inzigten, zoodanigen misslag nog herstellen; het geringste voordeel daarentegen, hetwelk wij met opzigt tot onzen Handel, ons *naar buiten* laten ontglippen, is voor ons onherstelbaar verloren; en te dezen aanzien kan geene enkele schrede gedaan worden, van welken onze naburen zich niet haasten zouden voordeel te trekken. Behalve andere bezwaren, welke wij met grond in de aangebodene scheidings-voorwaarden vermeenen te vinden, komt ons dat gedeelte derzelven als hoogst drukkend voor, hetwelk betrekking heeft tot eenen aan te leggen weg van Antwerpen over Stittart naar Duitschland.

Immers, wij mogen het nimmer miskennen dat, van de vroegste tijden af aan, de Rijnvaart, en door dezelve onze betrekkingen met Duitschland, almede ééne der voornaamste bronnen is geweest van de welvaart onzes vroegsten wereldhandels. Deszelfs invloed strekte zich destijds ook niet alleenlijk tot Duitschland zelf, maar ook verder tot Zwitserland en Italië uit. Men verledigde zich slechts om de vroegste bronnen op te sporen van ons vertier naar buiten, te rekenen van de eerste tijden van den bloei onzer O. I. Kompagnie, en welke de plaatsen waren, werwaarts wij den levendigsten handel hadden in onze indigo, verfwaren, specerijen, koffij, enz. Men onderzoeke aan welken handel wij den grooten bloei onzer zoo talrijke suikerraffinaderijen verschuldigd waren, en men zal spoedig zich overtuigen dat wij de daardoor verkregene welvaart, voor een zeer groot gedeelte, aan onze uitgebreide betrekkingen met Duitschland door middel onzer Rijnvaart, hebben te danken gehad. In vroegere tijden hadden vele natiën den handel nog niet uit dat belangvol en voordeelig oogpunt beschouwd als wij. Thans is dit geheel omgekeerd, en de handel wordt nu meer algemeen als de bronader van volksgeluk aangemerkt, alzoo hij de menschelijke nijverheid niet slechts bevordert, maar ook wel degelijk den rijkdom der volkeren op de duurzaamste wijze verhoogt en bevestigt. Geen wonder dan ook, dat eene zoodanige wisseling van omstandigheden ons eene aanmerkelijk aandeel in dien wereldhandel heeft moeten doen verliezen; en dat andere natiën er steeds onophoudelijk op uit zijn, om er zich zoo veel van toe te eigenen als haar slechts met eenige mogelijkheid doenlijk is. Dit zoeken zij niet alleenlijk door den Handel zelven, maar ook door het aanleggen van nieuwe wegen, door het graven van nieuwe kanalen, en door velerlei andere dergelijke *materiëele* middelen meer, die in mindere of meerdere mate, maar toch allen, er toe strekken om aan de oude Handels-betrekkingen eene geheel andere gedaante te geven. Als een bewijs hiervoor neme men slechts de wijd-uitgestrekte ontwerpen in aanmerking, die gevormd zijn geworden om, zonder ons grondgebied aan te doen, van de Noordzee tot aan den Boven-Rijn en het Zuiden van Duitschland te geraken; als ook het trachten om de bevaarbaar gemaakte Eems, door een kanaal te vereenigen met de Lippe, die te Wezel in den Rijn valt. Zelfs is men zoo verre gegaan om, tot dekking van de daartoe vereischte kosten, op dit kanaal eenen tol te leggen, die, let wel, naar de hoogte onzer regten is berekend. Zoo vormt men ook het plan tot groote en kostbare verbeteringen der landwegen in Hanover, ten einde de Handelsgoederen van Hamburg naar het binnenste van Duitschland te vervoeren en zulks nog wel met berekening dat zoodanig vervoer per as minder kostbaar zal moeten zijn dan het transport te water door het Koningrijk der Nederlanden! En, of dit alles nog niet voldoende ware, thans verlangt de Londensche Conferentie ons, als voorwaarde onzer scheiding van België, de verpligting op te leggen, over ons eigen grondgebied het aanleggen van eenen weg naar Sittard te dulden, door welken eene regtstreeksche gemeenschap tot vervoer naar geheel Duitschland zoude verkregen worden, die onzen belangvollen Rijnhandel de hartader zoude afsteken, en ons eene welvaatsbron zoude moeten doen opgeven, van welke het verlies, binnen luttel jaren tijds, reeds vele miljoen guldens zoude bedragen. Natuurlijkerwijze is derhalve daaruit op te maken dat onze Rijnvaart reeds over eenige jaren van weinige beteekenis zoude moeten zijn, alzoo de Engelschen van den nieuwen weg zouden gebruik maken, om hunne Indische produkten, naar Duitschland te vervoeren, en ons dus weder om hierin de loef af te steken.

Deze bedenkingen, in welke gewisselijk zeer velen met ons zullen instemmen, vermeenen wij der ernstige aandacht over waardig te zijn; althans wanneer wij daarbij in aanmerking nemen, dat onze Handel op onze Oost-Indische bezittingen van grooter aanbelang wordt dan hij immer te voren is geweest. Men berekene slechts welk een aanzienlijk aandeel die handel ons in het belangrijk artikel der Koffij verschaft, der wijze zelfs dat wij zeggen mogen van den Koffijhandel de voornaamste marktplaats te bezitten; doch hoezeer moeten wij ook hierin eenen aanmerkelijken teruggang te duchten hebben, indien wij het zullen moeten aanzien hoe vreemde mededingers ons in het vertier naar Duitschland, enz. dwarsboomen, en onze, sints eeuwen zoo belangvolle, Rijnvaart; zoo niet ten eenenmale vernietigen, althans dezelve op eene zeer gevoelige wijze benadeelen zullen. En nu vragen wij, hoe het mogelijk zoude zijn voorwaarden van scheiding tusschen ons en België aan te nemen, die in zoo groote mate zullen moeten strekken tot eenen onvermijdelijken ondergang van onze Rijnvaart? Het kan smertelijk vallen, voor eene zaak opofferingen in geld te moeten doen, edoch wanneer men daarbij nog slechts de middelen van zijn bestaan behoudt, kan het opgeofferde herwonnen, en daardoor het geleden verlies hersteld worden. Geheel anders is het, wanneer men, bij het sluiten van een verdrag, de bronnen zijner welvaart moet ten offer brengen, die nimmer te herwinnen zijn; ja die, in handen der vreemden, dienstbaar moeten zijn tot de

sloping, van ons volksbestaan, zoo wel voor het tegenwoordige als voor onze volgende geslachten. Over het geheel genomen zijn alle de bepalingen der conferentie niet opzigt tot onze vaarten zeer ingewikkeld, en voor onzen eigenen vrijen handel hoogst nadeelig, want het is klaarblijkelijk dat Belgie tot niets anders zal dienen dan tot eenen vertierweg voor het Engelsche en Fransche handels- en fabrijkbelang. Prins Leopold is metterdaad in Belgie niets anders dan een Engelsch prefekt, en de Fransche koning heeft immers openlijk verklaard dat Belgie deszelfs tegenwoordig bestaan aan den invloed en de bemoeijingen van Frankrijk te danken had; waarom natuurlijkerwijze Belgies erkentelijkheid het als van zelven zal aansporen om aan Frankrijk alle die voordeelen ruimschoots toe te staan, waarvoor deszelfs ligging en aanraking met andere landen slechts kan vatbaar zijn.

Boven hebben wij met één woord gesproken van de onderscheidene ontwerpen der vreemden, ten welker gevolge onze betrekking met Duitschland verminderd, en aan den Duitschen handel eene geheel andere strekking en gedaante zoude gegeven worden. Wij hebben opzettelijk dit punt aangevoerd, uit hoofde dat de eigenlijke oorzaak tot het ontwerpen van zoodanige middelen, daarin ligt, dat men eenen weerzin jegens onze hooge regten gevoelt, zoo dat men zelfs den aanleg van nieuwe wegen en kanalen op de berekening heeft gegrond, dat, dezelve eenmaal voltooid zijnde, de daarop te vallen ongelden minder zullen zijn dan de onzen: terwijl tevens daarbij als bijzonder voordeel wordt aangemerkt, dat men door het aanwenden dezer nieuwe vervoermiddelen, minder van Holland afhankelijk word, en daardoor tevens eene voor Duitschland voordeelige concurentie wordt geboren.

Intusschen willen wij wenschen, dat bij de op handen zijnde beraadslagingen over onze in- en uitgaande en transito-regten, een eenstemmig gevoelen onder onze achtbare vertegenwoordigers in de Staten-Generaal zal plaats grijpen, en vel bijzonder met het doelwit om de gezegte regten voor den handel zoo dragelijk te maken en vexatoire formaliteiten zoo geheel daarvan te verwijderen, dat er geene verdere aanleiding aan de vreemden zal gegeven worden, om zich naar andere markten te wenden, en de onze, als geheel onverschillig, voorbij te gaan. Veel is er, dienaangaande, ten voordeele van Hamburg gezegd geworden, hetwelk echter ook door velen is in twijfel getrokken, doch wanneer er overtuigende blijken zijn aangegeven, dat, in slechts drie jaren tijds de waarde der te Hamburg gesloten assurantiën *met honderd tien millioen mark* is vermeerderd, zal men echter wel der waarheid moeten hulde doen, dat de mededinging van den Hamburgschen handel tegen den onzen, allessins eene aandachtige beschouwing en ernstige overweging verdient.

Volgaarne willen wij het erkennen dat, tijdens onze vereeniging met Belgie, het aan onze Regering hoogst moeijelijk, ja schier ondoenlijk is geweest, om aan den Nederlandschen handel die gematigdheid van belastingen te geven, die de eerste en voornaamste grondslag van deszelfs bloei en welvaart uitmaakt; edoch daar hij thans van dat struikelblok is ontslagen, mag ook alle onze hoop daarop gevestigd zijn, dat het belastingstelsel volkomen zal geregeld worden in ons wezenlijk belang. Ten aanzien van het daadwerkelijk uitoefenen of drijven des handels, wordt van de zijde der Regering geenerlei invloed of bemoeijing vereischt noch metterdaad ook verlangd; zij late zulks alles gerust aan onze handelaars zelven over. Slechts verleene men aan den handel de meestmogelijke vrijheid, en men legge aan denzelven de minstmogelijke bezwaren en formaliteiten op: dit is het eenige en alles wat van de Regering te dezen wordt begeerd.

Voor het overige erkent het Oud-Nederlandsche Volk met dankbaarheid de welmeenende zorg en hartelijke belangstelling in de welvaart onzes Handels, op nieuw gebleken door de met waardigheid uitgesprokene weigering der voorgestelde scheidings-voorwaarden tusschen ons en Belgie, in zoo verre die tot onze scheepvaart betrekking hebben, en aan de welvaart onzes Handels eenen doodelijken slag zouden toebrengen. Volvaardig sluit daarom dan ook dat Volk zich aan zijnen Koning aan, ten einde Hoogstdenzelven met alle middelen en krachten te onderschragen en, op het nadrukkelijkst onze nationale waardigheid te handhaven. Hoezeer hakende naar het genot des vredes, verfoeijen wij elken schijn eener lafhartige vreeze, en verwerpen wij verre van ons alle denkbeeld van toetreding tot voorwaarden, die ons onregtvaardig en dwangzuchtig worden opgedrongen, en welker aanneming ons in het oog van den nazaat zoude moeten veracht[e]lijk maken, als ons alle aanspraak benemende om te behooren tot dat Volk, welks Voorvaderen, zelfs in de hagchelijkste omstandigheden, nimmer zijn bezweken in moed, in trouw en in volharding, wanneer het er op aan kwam hunne heiligste regten te verdedigen en hunne nationalen roem ongeschonden te bewaren en te bevestigen. Neen! al wordt dan ook, — hetgeen wij verre af zijn van slechts in het geringste als denkbaar te beschouwen, — het traktaat der 24 of 27 artikelen door de vijf Mogendheden geratificeerd, dan nog zoude het schande zijn, door eene ijdele vreeze te willen bukken. Dan nog zij en blijve onze hoop, onze sterkte, ons vertrouwen op de Almagtige Voorzienigheid, op onzen goeden en wijzen landsvaderlijken Koning, en op de geregtigheid onzer zaak.

Het tweede en derde gedeelte van het hier boven aangehaalde van des Konings Boodschap luidt dan ook: « Dat de aangebodene voorwaarden ook niet bestaanbaar zijn met de eer en onafhankelijkheid van Nederland, » en verder: « De Natie zelve geeft ons het voorbeeld eener waardige navolging van de edele standvastigheid der voorvaderen, en dan kan ons besluit bij het herdenken aan den Eersten Willem, en even als hij, ons vertrouwen stellende op den Almagtigen God, niet twijfelachtig zijn. »

Ja het is zoo, deze merkwaardige woorden drukken het echte gevoelen, de ware denkwijze onzer Natie uit; zeer wel weten wij het, welke gevaren ons boven het hoofd hangen; maar wij kunnen ook onze geschiedenis van vroegeren tijd, en wanneer wij den toenmaligen jammerlijken toestand des lands bij dien van het tegenwoordig tijdsgewricht vergelijken, zoo vinden wij ons ten hoogste bemoedigd om het voetspoor onzer Vaderen te drukken, en voor ons Belang, voor onze onafhankelijkheid, voor onze eer het uiterste ten offer te brengen.

De voorvaderlijke moed, standvastigheid en volharding kenteekenen zich niet alleenlijk in den *tachtig*-jarigen strijd; ook later hebben deze edele volksdeugden zich bij het voorgeslacht gehandhaafd. Men denke hier slechts aan de nimmer te vergeten gebeurtenissen, toen de trotsche Lodewijk XIV, Engeland, de Keurvorst van Keulen en de Bisschop van Munster allen te gelijk op Nederland aanvielen, om het als in éénen teug in te zwelgen, en zij zelfs reeds in de voorbaat geheel Nederland onder elkanderen hadden verdeeld. Ten gevolge van den zwakken staat, in welken zich alstoen onze verdedigingsmiddelen bevonden, werden ook in weinig maanden tijds schier alle de Provinciën, Gelderland, Overijssel, Utrecht, enz. ingenomen, zoo dat de vijand, reeds te Naarden gekomen, de bemagtiging van Amsterdam nog als het eenige had te beschouwen, hetwelk hem overbleef om geheel Nederland aan zijne wraakgierige wapenen te hebben onderworpen. Geene der overige Provinciën kon Amsterdam te hulp komen; het bleef geheel aan zich zelven overgelaten.

(*Het vervolg en Slot in het volgend N°.*)

SCHEEPS-TIJDING.

UITGEKLAARD.

Den 1sten dezer, het Schip *Anna en Louisa*, Kapt. J. K. DE JONG, naar *Amsterdam*; lading: 500 vaten Suiker, 40 balen schoone en 10 dito vuile Katoen.

Den 2den, het Schip *Eliza*, Kapt. C. DAVEY, naar *Rotterdam*; lading: 671 vaten Suiker.

Idem, het Schip *Sophia Maria*, Kapt. G. L. RÖPERHOFF, naar *Amsterdam*; lading: 511 vaten Suiker en 43 balen schoone Katoen.

Idem, het Schip *Nicolaas Witsen*, Kapt. L. WILDSCHUT, naar *Amsterdam*; lading 479 vaten Suiker, 27 balen schoone en 2 dito vuile Katoen.

Ter Drukkerij van de Erven C. J. FUCHS.